

בתערוכה מוצגים 130 צילומים, ממקומות שונים בעולם, פריז, תל אביב, טוקיו, שנחאי, ברלין, פרנקפורט, אתונה, אמסטרדם, קלן, בריסל, מדריד ועוד – רובם משלוש השנים האחרונות.

התצלומים – בהם נופים, מבנים, חללים, חפצים, אנשים – תשתיות של מערכת אנושית, צולמו במהלך החיים הרגיל. כל תצלום מתאר באופן מאוזן, מחושב והרמוני דבר ממקום וזמן ספציפיים, אבל גם מכיל מימד אידיאלי ומושגי כפרט הדובר קבוצה שהיא קטגוריית תרבות בסיסית: הספר, החלון, התמונה, הנוף וכד'. התערוכה מנסה, בין היתר, להנכיח את מה שהוא אולי התכונה החזקה ביותר של מדיום הצילום, היכולת ליצור תודעה, תכונה שהשימוש בה השתכלל מאוד בשנים האחרונות.

ההצבה הצילומית יוצרת סביבת קריאה כמו סיפורית, בעלת מבנה מעגלי והיררכי, מעבר מסיפור מצומצם של תצלום בודד לסיפורי משנה של קבוצות של תצלומים, שמצטרפות למעגל הסיפור השלם והעקרוני. המעגלים הסיפוריים והיררכיים בוחנים את מעמדו של הצילום הבודד והעצמאי, כשלעצמו, כמושג וכאירוע של חיים ובמקביל בוחנים את המקום שלו ביחס לשאר הדברים – למערכת תרבותית אנושית כללית. יש בהצבה ובצירוף התצלומים שאיפה להתחקות אחר אופן הצטברותם של צילומים למהות תכנית, למערכת מופשטת ופשוטה המנסחת סיפור סוראליסטי אך גם קוהרנטי של מעבר מדבר לדבר, מזמן לזמן, ממקום אחד למקום שני. ובסך הכל מכלול שמנסה לנסח מהלך, להוות מודל של עולם שמתאר בפרופורציה אנושית ומתקשרת את שלד סיפור ההמצאות, התנועה והמחשבה הבסיסיים של "כל אדם" ביחס לדברים של העולם, של הטבע ושל התרבות, של הסיסטם האנושי האישי והכללי.

יוסי ברגר, יליד צרפת 1960, זוכה פרס קרן גוטסדינר לאמנות ישראלית לשנת 1996, מרצה בכיר במחלקה לצילום ובתוכנית לתואר שני באמנות של בצלאל, אקדמיה לאמנות ועיצוב. בשנים 2000-2006 שימש ראש המחלקה לצילום בבצלאל. תערוכת היחיד האחרונה שלו, "ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד" הוצגה ב-2011 במוזיאון תל אביב לאמנות.